Nyári Hangulat A Balatonnál

Ez én vagyok. A Balatonon készült a kép 1934 körül.

Volt egy irodalmi társaság, a Vajda János Társaság. Megkeresték a nagynénémet, Szentpál Olgát. Tudták, hogy van egy csoportja, Vajda János költeményeit akarták népszerűsíteni, és a versek bemutatását mi egészítettük ki tánccal. Velük jártunk előadókörútra a Balatonhoz, ez körülbelül 1934 után volt, és nagyjából egy évig tartott. Én borzasztóan örültem nekik, ők vittek a Balaton körül, és nekem az volt az első lehetőségem, hogy Magyarországból valamit megismerjek. Ez a Balaton körüli túra egy üde folt volt az életemben. És egyáltalán nem volt strapás dolog. Az egyetlen strapás dolog az volt, hogy ennek a társaságnak a vezetője belém habarodott. Ez nekem rendkívül kínos volt és terhes. Ott fényképezett, ahol talált. Állandóan fényképezett. Ez is valahol

ott van, de egy erdei kiránduláson. Akkor neki az tetszett meg, hogy a hátamon milyen árnyékot vet az a farács. Azok ilyen faházak voltak. Nem tudom, most vannak-e még, de egy ilyenben laktunk. És annak nem volt ablaka, hanem rács volt.

1932-ben jöttem Pestre. A Városligeti fasor 3-as szám alatt volt egy külön kis tüneményes épület, az volt a Szentpál Olga mozgásművészeti iskolája. Oda jártam én le, miközben a nagybátyám, Rabinovszky Máriusz háztartását is vezettem. Máriusz újságíró volt, és volt egy német nyelvű lap itt Budapesten, már elfelejtettem a címét, és annak írt cikkeket. [Rabinovszky Máriusz (1895--1953) művészettörténész a Pester Lloyd színház- és művészeti rovatának volt a munkatársa, majd a háború után, 1948-tól haláláig a Képzőművészeti Főiskola művészettörténeti tanszékét vezette. -- A szerk.] Nem tudtam egy szót sem magyarul, amikor idejöttem, Pestre. Csak németül. Azért jártam akkor hozzájuk, hogy az unokatestvéreim megtanuljanak tőlem németül. Hát fordítva történt, mert én tanultam meg tőlük magyarul, ők nem tanultak meg németül. Amikor odakerültem, még csak két unokatestvérem volt meg, a két lány. Mialatt én ott voltam, azalatt született egy kisfiú, aki most Franciaországban él a feleségével együtt. Közben az Olga néninek a cselédlánya elment vagy meghalt, és nemcsak a gyerekek, de az egész háztartás rám maradt.

Két év múlva, 1934-ben jöttek a szüleim is a testvéreimmel. Pénzt kellett keresni, és miután németül tudtam, németórákat adtam. Sokáig csináltam, mélységes undorral. De mellette táncoltam, és tanultam táncolni. Imádtam táncolni. Több mint 30 táncszámban volt szerepem. Volt egy rám nagy hatással lévő műve a nagynénémnek, a "Kiűzetés a Paradicsomból", és ott én voltam a pallosos főangyal, aki kiűzi Ádámot és Évát a Paradicsomból. Ami tánc volt, azt mindent vállaltam, akkor rendkívül aktív voltam, reggeltől estig el voltam foglalva -- anyám legnagyobb bánatára, mert otthon nem segítettem.